

23. szám.
 Junius 9-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárusnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Siralmas syllogismus catenatus.

Mikor elfogyott a búza,
 A szegényt az ág is húzza.
 A mely évben szüik a kenyér,
 Mezitláb járás az erény,
 A földész nem varrat csizmát.

Ha a földész jár meztláb,
 Csizmadia nagy veszélyt lát,
 Kinek varrja meg a sarut?
 Igyen maga is arra jut,
 Hogy nem varrat uj kabátot.

Ha ócskában jár a varga,
 Azt megérzi szabó marka,
 Elhagy péket és mészárost,
 Keresi, mi olcsóbb már most?
 És félkosztra fogja magát.

De ha minden ember gyengül,
 S kiesik a kegyelembül,
 S egymásnak senki sem adhat,
 Honnan veszik a hatalmat
 Majd a föld hatalmasai?

Ha a szabó nem költ torra,
 Rosz idő jár prókátorra,
 Asztalosra, új bútorra,
 Poétára és piktorra.
 Ezekre sem nyitnak ajtót.

S ha sehol sem szüretelnek,
 Pap zsákja is gyéren tel meg,
 Elvette a fagy a dohányt,
 Szüken kéri a tudományt,
 Kontóra él a tanár is.

S a kit elér a nyavalya,
 Orvosnak azt meg nem vallja,
 Azon van, hogy vagy megéljen,
 Vagy meghaljon, — hanem ingyen.
 S nem vesz drága orvosságot.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Most már nem az volna legokosabik ember, ki pinzt tudna papirosbul nyomtatnyi, hanem a ki tudna papirosbul nyomtatnyi rozst, meg kukuriczat, az volna a nagyobik Besze Janos!

Egybírant míg nincs mindenek vige. A hol legnagyobb a veszedelem, ott van legközelebb a — executio.

Csak azt szeretnik tudni, hogyan megexequal engemet valaki az idin?

Ha gyün hozam executio is kirdezi: „hol van roz? mondok neki: „azt megsütöte hideg:“ kirdezi, hol van buza?“ — „Azt megsütöte meleg.“ — „Hol van kukoricza?“ — „Azt megsütöte mind a ketö.“

„Hat szalma hol van? az csak van?“ kirdez executio. Mondok. „Azt megete ökor, lo.“

„Hat ökor hol van?“ — „Azt elvit miszaros.“

„Hat lo hol van?“ — „Az ehmente haboruba.“

„Hat bor hol van?“ — „Azt megivot Orban.“

„Hat gyümöles hol van?“ — „Azt megdesideralta maganak szent Desiderius.“

„De falevil csak van?“ — „A sincs, azt megevet hernyo.“

„Hat van hernyo, exequaljunk aztat.“ — „A sincs, azt megevet verib.“

„Hat akor van verib: elviszünk verebet?“ — „Verib sincs, azt megetem magam.“

„Hat mi van?“

„Semi van! Viz sincs, azt megita föld; föld sincs, azt elfujta szél. Van semi! Nem igaz! Míg a semi izs nincs. Söt míg a semi sincs izs nem van. In magam sem *vagyok*, csak *vanatatok*, mert lenyi muszaj. Mint böles Aristoteles mondot: *esurio, ergo sum.*“

In csak azir batorkodok egy par alazatos inditvanyt most izs megtenyi.

Elsö inditvanyom az, hogy eben az esztendőben ne miltotzasik senkinek születnyi, mert draga az ilet!

Masodik inditvanyom az, hogy tiltatasik meg madamoknak is mamzeleknek kemfnyitöt hasznalnyi steifrokokba, mert aval izs sok szeginy ember beirne.

Harmadik inditvanyom az, hogy tartasik eben az esztendőben három altalanos orszagos kipviselövalasztas, is nigy restauratio, hogy szeginy nip kapjon urasagoktul ingyen enyi, inya.

Negyedik inditvanyom az, hogy a ki nem tuggya adot fizetnyi, az tetesik fogsagra, s ot tartson ütöt status iteal, italal mindadig, a mig fizetnyi tud.

Ötödik inditvanyom, a mit azt hiszem, nalam nélkül izs megtetek volna mas okos emberek, hogy a kinek van mig tavalyrul megmaradt character, virtus, principiumok, s mas afile ocska luxus artikulusok, siesen vele piaczra, is irtikesitse aztat, a mig az ara nagyon le nem megy, nagy concurentia miata.

Is vigezetre, ha elfagyta, eligte minden, bab, borso, kukoricza; meg van mig az a bizonyos lencse, a kinek magjat Ezsau felfedezte Mezopotamiaban, abul a lencsibül kaphatunk anyit, a menyivel ma jól lakhatunk; — holnap aztan megint kirhetünk belüle, ha adnak.

Hat az ember csak mindenkipen probalgatja nyomorusagot; a mig bene egiszen nem petrificaltatik.

Alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Egy bécsi lap pesti levelezőjének tudósításai.

Régen nem irtam becses lapjának a magyar országgyűlésről; — igazán, szinte szégyenlek már egy képviselővel összetalálkozni az utcán, mert mindig az jut eszembe róla, hogy én itt ingyen húzom a napidíjt, a mit ön fizet nekem országgyűlési referádámért.

Tehát most a *közintézetek* bizottmányának gyűléséről referálok. (Kérem nem téveszteni össze sem a *közös ügyek*, sem a *köz inség* bizottmányával.)

Az albizottmány kilencz közintézetet fedezett fel, s ennél fogva kilencz fiók bizottmányt inditványozott, mire a plenum még tizenkilencz közintézetet hozván felszínre, azokra nézve is, ha nem *fiók*, de legalább *skatulya*-bizottmányok alakítását proponála.

Ez a tizenkilenc közintézet: az országos kertészegylet, | a katolikus legényegylet, — az országos hajósegylet, kék, sárga, barna és piros alosztályaiival, — az Unio és Harmonia dalegyletek, — az országos képzőművészeti társulat, — az országos tűzoltó egylet; — az országos svábhegyi kútifúrató egylet, — az oltaegylet, — a Szent-István társulat, — a Szent-László társulat, — a kölcsönös temelkezést biztosító halottegylet, — a vízvezető egylet, — a Maticza, — a Beseda, — az agarászegylet, — a lóversenyeket intéző társulat, — a pesti nemzeti Casino, — a pesti nemzeti Kör, — és a nemzet gazdasszonyainak egylete; — a legutóbbi legkiválóbb tanulmányul levén kitűzve.

És csak azután, ha mindezen egyletek, intézetek társulatok rendbe lesznek hozva és országosan ellátva, szándékoznak a közös ügyek tárgyára rámászni!

Kuno Lügewacker.

Béke indítvány.

Minden békeséges polgár
Velem érez, velem kiált:
Congressus kell, nem háború,
A mely már a sikra kiállt.

Schleswig-Holstein és Velencez —
Ez a kérdések kérdése!
Szerény indítványom által
Biztosítva lesz a béke:

A congressusnak székhelye
Legyen a szívélyes Páris,
Hol a jegyzőkönyv írásra
Készen van a kalamáris.

Hatalmasságok bizzanak
Külügy-ministereikben,
A kik mihelyt összeülnek
Végezzenek ilyen rendben:

Válaszszanak alcongressust,
Annak megbirálására:
Kályhától-e vagy komótól
Kell elindulni a tánczra?

Alcongressus sectiókban
Dolgozza fel a sorrendet, —

Sectiók alsectiói —
Sorrendnek szabjanak rendet.

Sorrend rendjét jelentsék be —
Alsectiók sectióknak,
Sectiók — alcongressusnak,
Alcongressus — congressusnak, —

S ha itt általános többség
Elfogadta a jelentést,
Alcongressus sectiói
Tegyenek sorrendben lépést.

Ezek alsectióikat
Bizzák meg a pontozattal,
Mert kész munkát összeütni
Nem jár már olyan nagy gonddal.

Azt azonban megkívánja
A szabályos ellenőrzés,
Hogy minden pontról felmenjen
A kimerítő jelentés.

Sectiókhoz, — alcongressus —
S teljes számu congressushoz,
Innen aztán vissza ismét
Szerkezetre sectiókhoz.

S míg a sectiók döntenek,
S alcongressus vitatkozik,
Habár a fegyveres béke
Congressusra várakozik:

Addig az olasz-hadsereg
A Pó mellett lassan elhull,
A családiás burkus sereg
Munkájához haza fordul.

Igy: háboru csakis akkor
Szerez majd nyugtalanságot,
Ha a föld gyomrát sütő tűz
Fölégeti a — világot!

A congressus alatt.

Harmadik hét. Tyhüh! A ki áldotta ezt a sok szúnyogot, és legyet! Végezzék már azt a tanácskozást hamar. Hisz az ember így elvérzik a hazáért csupa merő szúnyogcsipésektől.

Negyedik hét. Már csak várjuk türelemmel, hogy mi lesz hát mindennek a vége.

Egy be nem rekedt beszéd.

Ha a magas ház megengedné, én a magas ház türelmét és figyelmét bátorzkodnám igénybe venni. (Zaj. Nem halljuk. Rendre.) Magam is szívesen beleegyezném, ha a magas ház a kapitány ur által kitűzött rend mellett maradna, de mivel a magas ház már egyszer eltért attól, ép erre nézve fogok bátorzkodni egynehány igénytelen észrevételeimet előadni. — Szívesen volnék rövid, ha épen a természet valami szeszélyéből ily hosszúra nem nyúltam volna, és a magas ház, hogy én is éljek már példabeszéddel, birtokában volna ama Herkules által megölt óriás ágyának, melybe ha az embert be nem szoríthatta, hát elvágott belőle egy darabot, aztán a propos, mivel már Herculesről szólok, a magas háznak valóban ama mütételre volna szüksége, melylyel egy bizonyos nem hollandi erényü király, barontenyésztésnél nélkülözhetlen épületét verificálta. (Nagy zaj. Halljuk! Nem halljuk!) — Azt mondja a magas ház, hogy nem hall, tehát kiáltozni fogok, ha a háznagy ur megengedi.

Magas ház! Senki sem helyesli inkább, mint én, a magas ház ujonnan fogalmazott feliratát. Mint minden házra, úgy igen erre is ráfér az, hogy „tilos a házalás, koldulás, meg aztán a kintornázás“, bár ez is csak teoriában áll és gyakorlatban vajmi sokszor nem vétetik figyelembe. Én ugyan elvben, a mennyire helyeslem az emancipációt egyébiránt, annyira nem viszem, hogy én is házalói alkudozással a „nix zu handle“ féle opportunitással lépnek a magas ház elé. Koldulásra pedig nem szorultam, mert hol jogom van követelni, ott bátran fölépek, és utolsó csepp vérig — akarom mondani — vizig védem magamat mindenféle be- vagy lefolyás ellen, hogy bántatlan és sértetlen maradjak a magam personájának uniojában. A mi pedig illeti a kintornázást, én nem akarok kizozni senkit, csak békén hagyjanak haladni utamon, és a tornában sokkal kevésbbé vagyok jártas, mintsem saltó mortalékkal és capriólákkal kikerülhetném azon csapásokat, mik onnét felülről érnek. — De én erről nem szólok. Én pártolom a magas ház feliratát. Csakhogy némely tekintetben ki nem elégitőnek és gyengének tartom.

Magas ház! A jogfolytonosság, ha etymologiai tekintetben vesszük is tekintetbe, áll hogy foly. Oly üdítő forrás ez, mely ki nem apadó habjaival még a késő nemzedéket is eláraszta. Folyó az, mely soha sem reactionárius, hogy visszafelé menne, hanem bátran előre halad minden gáton keresztül. Sohasem ultramontán, mert kerüli a hegyeket, mit csak egy kis Báchchal nem tapasztaltam, mely addig folyt és folyt fölfelé, míg oda nem érkezett, honnét jött, és végre nemcsak egy,

hanem hét hegyre is fölkanyarodott. Ha ezt elvileg elismerik, hanem de facto minden nép- és naturae jus ellenére, engem, ki semmit sem sejtven, törvénytábla utamon haladok, ott a magasból leöntenek hideggel, meleggel, mint valami kutyát, ha minden törvény mellőzésével, a házi rendben nem foglaltat gyakorolván, port vetnek a szemembe, akkor ugyan megrázom magamat, letörlöm fájdalom facsarta könyeimet, eltakárom képemet és tünődöm tragicus helyzetünkön; de ha ez így ismétlődik, ha oly sok évek után nem üríthetem a szenvedés moslékos poharát, akkor, mint a haza egyik képviselője, nem tűrhetem, fel kell szólalnom, kiáltanom, tiltakoznom kell az ország-uti-, magán- és városi-jog minden bitorlása ellen.

Magas ház! A közlekedés gátolva van idegen kezek, udvarba való intriguák szemetje által. Az irodalom le van nyögözve, nem fejlődhetik szabadon, mert a legjobb tollak, a helyett, hogy illő helyükön felhasználtnának, idegen téreken mozognak, szertesztét utczaikalandokban, aérostatici experimentumokra szolgálnak. Nemzeti lemezünkben ki akarnak vetköztetni bennünket, rongálják, letépiük rólunk. Hazánk egyéb mindenféle természet-productumai, melyek vajmi jó trágyája volnának sokat hanyatott talajának, tévesztett utakon elfecséreltetnek, kárba vesznek, sőt saját kárunkra vannak. (A karzatok és az udvar népé kiabál. Csengetek a sapkammal. A háznagy-mester rendre kiált.)

Nem az alsóház mindennek oka. Mindezek amott fenn a 3. és 4-ik emeleten évek óta követett politika káros következményei. Ott nem kérdezik: quid juris? se pedig quid consilii? hanem nyakrafőre elárasztnak bennünket nem várt és nem kért áldásával a víznek, tollnak, pornak és minden egyéb szemétnak, és: „Barba gravis nimbis, canis fluit unda capillis.“ Ez az, mit nem szabadott, nem lehetett nem el nem hallgatnom. Ez az, miért fel kellett szólalnom, mint kép- és ruhaviselő. Négyemeletes, magas ház! Bátorkodom emlékeztetni a quid juris? elvére a városkapitány rendeletének ama §-ára, mely ezeket tiltja. Tisztelt karok és rendetlenek! Ha leporozni tetszett a bútorokat, ne tessék a törülközőre ragadott port, tollat stb. fejünkre árasztani. Tessék a quid consilii? elvéhez ragaszkodni, azt szépen összegyűjteni. Jó az trágyának és plane ha azt a sok tollat összetartja, ha netalán a jelen század folyama alatt férjhez menne, még egész ágyiruha is lehetne belőle, mig így a mi rubánkat rontja, képeinket belepi. A háznagy-mester pedig ügyeljen arra is, hogy a szokott uton, ne az ablakon öntse ki a vizet, hogy a jámbor átkelők ne kerüljenek akaratlan touche alá.

Indítványomat pedig így formulázom: Határozza

a magas ház ama felirathoz, mely csak nekünk szól, még hozzá tenni: Tilos a vízzel leöntés, porral és tölal behintés.

Igy történt 1866-ban MCVIII. járásomban az ország-útra.

Veres Fülkő, képviselő.

A jó öreg ur és a kedvencz árva

Az öreg P... y Dénesnek több jeles tulajdona közé tartozott az emberszeretet, a nemes szívűség. Háza fogadott árvák, háza gyermekek asiluma volt. A lakatos, a kovács, a kertész, a pinczefelügyelő, az ispán, — szóval mindenféle állomás házánál ilyen árva gyermekekből, általa e végre kiképzett egyénnel volt betöltve. És egyikben sem csalódott. — Volt a többek közt egy kedvencz árvája, kit az öreg úr tudományos pályára szánt. De biz a fiu nehéz feju s vásott kamaszszá lön. Diák korában nagy lump pá változott. Az öreg ur egészen elbúsult. Mi lesz belőle? sohajtá magában, midőn egy-egy botrányos kaland a hir szárnyain fölébe jutott. Szép gazdasága volt az öregnek. „Haza hozom; jó lesz ispánnak!” És ugy tett, a miként beszéle. Egy lovas fogaton meglátogatá az ifju oekonomust a tanyán. Jól ment minden. „De már ember lesz.” — Épen nyomatás ideje volt. Egy izben a szokottnál korábban érkezett az egyfogatos. Az öreg urnak szemébe ötlött, hogy a munkások közül alig egy-kettő van a szérűn, — a többi alszik s horrendum! — valami tócsában öntudatlan állapotban hevernek. Az ispán is előbujt nem sokára álmosan, világos jeleivel az ittasságnak.

— Aludtál édes Jánosom, aludtál? szolt hozzá a joszivü öreg ur — egészségedre váljék. Hát látom, megy a nyomtatás, cséplés szépen... Nagyon meleg van, nem csoda, ha ezek az emberek *kidőlnek* a munkából. Nesze, édes fiam, tölts rá, — és egy nagy dohányszakót kínálgatott az ispánnak, ki menten meg is tölté a princzipális ur pipáját is.

Aztán még kevés ideig beszélgetett s haza ment, soha elő sem hozva, meg sem említve a történeteket. Sok ily esetet tapasztalt az öreg; de az ispán ur rendkívül ügyes volt, mindig ki tudta magát vágni, s az öreg úr semmi positiv argumentum birtokában nem lévén, üres gyanításokra mitsem adott; jó lelke megnyugodott vagy megbocsátott.

Egy izben Komáromba ment. A gabonakereskedő előtt, ki gabonáját megszokta venni, saját béreseit s ökreit ismeri fel: tiz rakott hosszú szekér.

— Mi ez? hisz én nem adtam el gabonát! De nem ütött zajt. Beszolt a kereskedőhez.

— Adott már önnek ispánom búzát?

— Igenis nagyságos ur.

— És mennyit?

— Valami 250 méröt.

— S ki is van fizetve?

— Nagyon csekély összegecske van még hátra, alig 50 forint.

— Jól van, szolt az öreg ur nyugodtan. Magamat ajánlom. Rögton haza ment, ki a tanyára.

— Édes fiam, János — szolt az öreg ispánjához minden előzmény nélkül — hát azért fogadtalak én magamhoz, hogy engem csalj?! Tartsd meg magadnak édes fiam, azt a pénzt, mit a komáromi gabnakereskedőtől kaptál a beküldött jószágért, — légy boldog veled, s keress magadnak, édes fiam, jobb atyát, mint én voltam... s hazamenet egész uton a szemeit törülgette a jó öreg.

Ugy fájt neki, hogy el kell válnia attól az ifjutól, kiből minden igyekezete daczára sem formálhatott *becsületes embert*.

Ez most történt B.-on.

Beszállítván a szabadságos katonák, ezek között egy jól meghízott legény is beállított oda, a hová „muszaj volt,” — csak nézik a roppant kövér fiút, a tisztek végre is megegyeznek benne, hogy ez bizony alkalmatlanná tette magát a strapára, és így elbocsátani határozták, midőn tehát indulandó vala hazafelé, egy tréfás hadnagy kérdi tőle: hát tudod-e miért részesülsz egy magad ennyi közül a kisuperálásban? azért fiam, mert nagyon meghíztál, és így nehéz vagy te *sebessen járni*.

Vigasztalás.

1861-ben volt abban a zavaros világban, mikor sok hivatalnokot ki- és sok új tisztviselőt betettek.

D. városában XX vala a polgármester, kinek egy zajos gyűlés végén szintén azt a hirt hozták, hogy bizony ő sem az már, a ki eddig volt, hanem más lett a polgármester.

Magát e váratlan csapás után megvigasztalando, az öreg ur kiment tanyájára, megnézni — szemefényét a disznó nyáját.

Beszédbe ered a kondással és egyszerre csak nagy sóhajtvá azt mondja: hm hm bizony engem is kimozdítottak a helyemből, hallja kend Mihály, no nem tudom mit csinál D. városa nálam nélkül?

Mihály a kondás egy darabig nagy bölcsen hallgatva, egyszer csak ekép szolal fel: se baj, tekintetes uram, lássa mikor tavaly a harangos koczát hizóba fogtuk, én is azt hittem, hogy nem akad már olyan kolompósom többé, és mikor a harangot az újra akasztottam, még jobb lett a réginél.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Még a természet is tőlünk tanulja, hogyan kell magát *elnapolni*? — Nem könnyű szegény embernek lenni, hanem szegény emberré igen.

— (Ugyan, mondja meg kend, mit jelent az a kereszt, a mit újabb időkben a Pesti Hírnök elején látni.) Kereszt? Hát az bizonyosan azt jelenti, hogy ott valaki el van temetve.

— — No most ha Hugo Victor ur itt volna, mingyárt írhatna a „*A tenger munkásai*“ mellé egy másik regényt, ily cím alatt: „*A tengeri munkásai*“, mert azoknak ugyan még nagyobb küzdelmük van a kegyetlen mostoha természettel.

— — Aztán éppen ilyen szép tősgyökeres magyar városokat kellett érni a természet csapásának legsúlyosabbán, mint Kecskemét, Körös, Szeged, Halas! Talán csak azt akarja a természet vele demonstrálni, hogy a kik olyan nagyon szeretik a hazájukat, ne szeressék olyan nagyon.

— — A Pesti Hírnök is humorizál. Elmondja, hogy Oláhországban egy ember a kis gyermekét eladta tíz forinton — inség miatt. Parenthesisben aztán hozzát teszi, hogy „minisztériumot kell nekik adni, akkor aztán megszűnik az inség.“ Sőt ellenkezőleg áll, nem kell nekik felelős minisztériumot adni, mert akkor az emberek nem a gyermekeiket, hanem saját magukat adhatják el jó áron, s akkor azokra nézve csakugyan megszűnik az inség.

— — Egy bécsi lapnak azt írják Pestről, (Lügewacker familiájából) hogy Magyarországon is vannak már szabad közművesek, s azoknak is van már egy páholyuk Pesten. (Valjon melyik színházban?) Hogy az olasz szabadkőművesekkel vannak összeköttetésben; hanem nagyon nehéz őket kipuhatolni, mert semmit sem tesznek írásban, mindent csak szóval, Egy párszor, azt mondja az a bécsi lap, már meg is lepték őket, mikor gyűlést tartottak, de akkor sem lehetett őket semmi tetten kapni, mert semmi írás sem volt náluk, s az asztalukon semmi egyéb, mint szivarhamu és gyufamazadék. Sőt egyszer már a rendőrség egy emberét fel is vétette közéjük, de hamar ráismertek s aztán nem beszéltek előtte semmit. A bécsi lap a számukat is tudja, 800-an vannak, sőt meg is tudná őket egyenkint nevezni; de még arról is bizonyos, hogy többen közülök a képviselőházban ülnek. (De ha ezek a magyar Frey-

mauererek se nem *tesznek* semmit, se nem *írnak* semmit, se nem *beszélnek* semmit, honnan tudja azt Lügewacker, hogy vannak a világon?

— — Egy berlini lap meg így referál a magyar huszárokról: „minthogy a *többféle* cigány nemzetiségekből valók, igen szép formájuk van: vannak közöttük olyanok is, a kiknek az arczszíne a mienkhez hasonló. (Jó, hogy szerezsenyeknek nem nézte a huszárainkat) Az a legszebb, a hogy a tollaikól elmélikedik a burkus levelező, azt mondja: a kiknek három toll van a kalpagjuk mellett, azok rendes huszárok, a kiknek csak kettő van, vagy egy, azok önkénytesek. (Majd mink is mondunk ilyent őrőlük eleget — revánzs képen.)

— — Mulatságosan elbicsaklott a nyelve nem rég a Wiener Zeitungnak. A tisztos agg hivatalos hírlapnak a *közös ügyek* bizottmányának üléséről így referálnak, még pedig táviratilag: „Die 15-ner Commission referirte heute über *gemeinsame Verlegenheiten*.“

Nagyszerű bátorság!

Mi a legnagyobb bátorság mai napokban?

Vontesövű ágyútelepet megrohanni? — Nem az.

Megmondani az igazat, ott, a hol ki van hirtetve az ostromállapot? — Nem is az.

Fuskaporos hordókat spanyolviaszszal lepecsételni? — Még az sem.

Fekvő birtokot acquirálni, kölcsönvett pénzen? — Még az sem.

Megházasodni arra a kilátásra, hogy majd a magyar ministeriumnál hivatalt kap az ember? — Még ez sem a szélső vonala a bátorság határának.

Hanem a legfelsőbb foka a bátorságnak az, mikor én a fagytól megnyomorított előfizetőmhöz bekocogtatok azzal a szóval, hogy újítsa meg a jövő évnegyedi előfizetést; majd én aztán mondom neki olyan dolgokat, a miken nevetni fog olyankor, mikor inkább sírni volna kedve.

Én ezt tartom a bátorság non plus ultrájának.

És még sem kívánok érdemrendet érte; hanem csak 1 frt 50 krt évnegyedre, vagy legfeljebb 3 frtot félévre.

S ha valaki azt fogja erre felelni, hogy „non possumus,“ én bizony azt mondom rá, hogy igaz a van.

Kakas Márton.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.